

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. Ихтиман, 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ИХТИМАН, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радослава М. Йорданова

при участието на секретаря Лиана Цв. Тенекева
като разгледа докладваното от Радослава М. Йорданова Гражданско дело № 20221840100847 по описа за 2022 година

Производството е с правно основание чл. 52 ЗЗД вр. чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 ЗЗД.

Е. К. С., ЕГН *****, е предявила против И. К. Ш. иск за заплащане на обезщетение по чл. 45 ЗЗД за претърпени неимуществени вреди в размер на 6900 лева, ведно със законната лихва от датата на извършване на престъплението от 24.03.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът твърди, че с определение от 25.08.2022 г. по НОХД № 455/2022 г. по описа на РС-Ихтиман е одобрено споразумение по глава 29 НПК, с което ответникът е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 НК спрямо ищцата. Сочи се, че в резултат на деянието ищцата е изпитала страх, обида, стрес и унижение. Твърди се, че ищцата е напуснала имота си в с. * от страх, че ответникът би могъл да реализира заканата си за убийство. Претендират се и сторени по делото разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозира писмен отговор, с който оспорва иска. Оспорва твърденията за това, че ищцата се страхува за живота си, както и че не посещава имота си в с. * поради отправената закана.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобразно с чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема следното от фактическа страна:

От приложения по делото протокол от 25.08.2022 г. по НОХД № 455/2022 г. по описа на Районен съд - Ихтиман се установява, че е било одобрено споразумение за прекратяване на наказателното производство, с което И. К. Ш. от с. * е признат за виновен в това, че на 24.03.2022г. около 11,00 часа в с. *, обл.Софийска, на ул. „*“ № 26, е отправил закана с убийство по отношение на Е. К. С., ЕГН ***** от гр.София, като ѝ е казал, че ще я намери и съсече със сърп, както и че ще я изпрати при починалите ѝ родители, с думите „Ке те намера в София и със сърп ке те сасеча...“; „...ке те прата при мама и тате!“, което заканване е могло да възбуди основателен страх у лицето за неговото осъществяване, и на основание чл. 144, ал. 3 вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т.

2 във вр. с ал. 1 НК му е наложено наказание пробация, със следните пробационни мерки: задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от шест месеца, изразяваща се в явяване и подписване на осъдения пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице два пъти седмично и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от шест месеца.

От показанията на св. *, която е приятелка на ищцата, се установява, че Е. й е разказала за случилото се между нея и брат й. Била разстроена, изплашена и непрекъснато плачела. Според свидетелката тя изключително емоционално е възприела самите думи, с които брат й е отправил закана спрямо нея, като Е. е в конфликтни отношения с брат си от около 10 години.

От своя страна св. *, който е зет на ищцата, твърди, че е присъствал на инцидента през месец март 2022 г. и е възприел отправената от * закана. Е. се уплашила и треперела. Според свидетеля ищцата е под постоянен стрес за това, че не може да ползва имота. След случилото се тя била емоционално нестабилна, но не знае да е търсила медицинска помощ.

Според свидетеля * Ш., който е син на ответника, при инцидента между баща му и леля му, тя се е държала предизвикателно, като след случилото се се е върнала към гр. * с колата на брокера, който е правил оглед на имота. Не изглеждала притеснена или уплашена.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Основно задължение на всеки е да не вреди другиму. Това задължение произтича непосредствено от закона – чл. 45 ЗЗД, и при неговото неизпълнение за увреждащия възниква задължението да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Елементи от фактическия състав на основанието по чл. 45 ЗЗД, наред с вината, са още противоправно и виновно поведение на дееца, настъпилата вреда, и причинната връзка между тях, която следва да бъде доказана във всеки конкретен случай. Когато бъде доказан фактическият състав на непозволеното увреждане всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането подлежат на обезщетяване – чл. 51, ал. 1 ЗЗД. Те могат да са имуществени или неимуществени.

Ищцата Е. С. претендира заплащане от ответника на обезщетение за претърпените неимуществени вреди от непозволено увреждане, изразяващо се в преживените страх, обида, стрес и унижение в резултат на отправената от страна на брат й закана с убийство. Следователно се касае за ангажиране на отговорност по реда на чл. 45, вр. чл. 52 ЗЗД.

Съобразно разпоредбата на чл. 413 НПК влезлите в сила присъди и решения са задължителни за гражданския съд по въпросите: извършено ли е деянието; виновен ли е деецът; наказуемо ли е деянието. Задължителната сила на присъдата е прогласена и в чл. 300 ГПК досежно гражданскоправните последици от деянието, според който текст влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Такова значение съгласно разпоредбата на чл. 383, ал. 1 НПК има и одобреното от съда споразумение, постигнато в наказателния процес, какъвто е и настоящият случай (решение № 221 от 21.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 399/2010 г., III г. о., решение № 260 от 17.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 3345/2013 г., III г. о. и др).

В този смисъл съдът в настоящото производство е обвързан от установеното с постигнатото споразумение що се отнася до описаните елементите от фактическия състав на деликта, а подлежащите на установяване факти от гражданския съд са свързани с настъпването на вредата за ищеца – твърдените страдания и справедливия размер на обезщетението, доколкото видно от приетото като доказателство по делото споразумение, то не е част от състава на престъплението, за което ответникът е бил осъден.

Съдът се доверява на показанията на св. * и *, които установяват претърпените от ищцата стрес, обида и унижение във връзка с отправената ѝ закана за убийство от страна на собствения и брат.

Затова и съдът приема, че е доказано осъществяването на фактическия състав на неправомерното увреждане и ответникът дължи обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди.

Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Справедливостта не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на конкретни, обективно настъпили обстоятелства, като размерът му не следва да бъде източник на обогатяване за пострадалия. Установената съдебна практика, включително чрез задължителните указания, дадени от Пленума на ВС РБ в Постановление № 4 от 1968 г. дава разяснения за критериите, по които при всеки отделен случай се определя обезщетението за причинени неимуществени вреди.

При определяне на размера на обезщетението, което ответникът дължи на ищцата, съдът взе предвид характера на деянието и начина на неговото извършване - то е осъществено от близък родственик на ищцата, в присъствието на други лица, включително и извън семейството, което несъмнено е засегнало освен психиката, но и честта и достойнството на пострадалата. Освен това съдът съобрази и използваните от ответника изрази за осъществяване на закана – че ще я намери и съсече със сърп, както и че ще я изпрати при починалите ѝ родители, несъмнено са повлияли в значителна степен върху емоционалното състояние на ищцата, предизвиквайки допълнителен стрес и безпокойство.

Съдът обаче взе предвид и обстоятелството, че обезщетението за претърпени неимуществени вреди има функция да възмезди ищеца за преживяното, а не да служи за източник на доход, както да бъде допълнителна санкция за извършеното. Освен това по делото не се доказва преживяното да има трайни последици за психичното здраве на ищцата, а и се установи, че С. е преустановила ползването на имота далеч преди случилото се, т.е. поведението ѝ не е в резултат на отправената закана с убийство.

След като съобрази изложените обстоятелства, настоящият състав намери, че справедливото обезщетение за неимуществените вреди, които е претърпяла ищцата, в резултат на престъплението, осъществено от ответника, е в размер на 3000,00 лева, като за разликата до пълния предявен размер от 6900 лева искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД, това обезщетение се дължи ведно със законната лихва от датата на увреждането - 24.03.2022 г., до окончателното му изплащане.

По разноските.

При този изход на спора, ответникът на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от 434,78 лв. - разноски по делото (включващи изплатено адвокатско възнаграждение), която сума е съответна на уважената част от иска.

Освен това ответникът дължи по сметка на Ихтиманския районен съд сумата от 120,00 лева, включваща държавна такса за производството върху уважената част от иска в съответствие с чл. 78, ал. 6 ГПК.

Като се вземе предвид отхвърлената част от иска на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищцата дължи на ответника съответната част от сторените разноски за изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 565,22 лева.

Водим от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА И. К. Ш. ЕГН ***** от с. * **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. К. С. ЕГН ***** от гр. София сумата от 3000,00 лв. (три хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане, изразяващо се в отправена закана с убийство, ведно със законната лихва от датата на увреждането – 24.03.2022 г., до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за разликата до пълния претендиран размер от 6900,00 лева.

ОСЪЖДА И. К. Ш. ЕГН ***** от с. * **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. К. С. ЕГН ***** от гр. София сумата от 434,78 лв. (четиристотин тридесет и четири лева и седемдесет и осем стотинки) разноски в производството.

ОСЪЖДА И. К. Ш. ЕГН ***** от с. *, ул. „*“ № 26 **ДА ЗАПЛАТИ** на основание чл. 78, ал. 6 ГПК по сметка на РС - Ихтиман държавна такса върху уважения размер на иска в размер на 120,00 лв. (сто и двадесет лева), ведно с пет лева за служебно издаване на изпълнителен лист, в случай че не я внесе доброволно.

ОСЪЖДА Е. К. С. ЕГН ***** от гр. София **ДА ЗАПЛАТИ** на И. К. Ш. ЕГН ***** от с. *, сумата от 565,22 лв. (петстотин шестдесет и пет лева и двадесет и две стотинки) разноски в производството

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Ихтиман: _____